

Δυο νύχτες και μια μέρα με το ΔΙΑΓΟΡΑΣ!

Ταξίδι στα Δωδεκάνησα τη μέρα που η θάλασσα γιορτάζει... Ανήμερα τ' Άι Νικόλα! Με φίλους καλούς για Κάλυμνο, για Κω και Ρόδο. Μια γρήγορη βόλτα -ή μήπως όχι τόσο γρήγορη, όσο μετράνε οι ώρες;- στο χειμωνιάτικο Αιγαίο, στην άλλη όψη του, που χάνεται πίσω από την καλοκαιρινή, μα που δεν έχει τίποτα να της ζηλέψει. Αν κάποιοι θέλουν να 'ρθουνε μαζί μας, καλοδεχούμενοι -άλλωστε ξέρουνε πού θα μας βρουν! Ακτή Βασιλειάδη, Πειραιάς, Τρίτη 18:00... Σαλπάρουμε. Κι αν κάποιος δεν έχει κόψει εισιτήριο, δεν χρειάζεται να ανησυχεί. Το ταξίδι τούτο είναι free

Τετάρτη, 6 Δεκεμβρίου, τρειςήμισι τα ξημερώματα...

- Πάμε με δέκα αριστερά...

Κοιτάζω έξω από το παράθυρο της γέφυρας. Παραπλέουμε τις νοτιοδυτικές ακτές της Καλύμνου μέσα στην εκθαμβωτική πανσέληνο του Δεκεμβρίου. Δεξιά μας φαίνεται καθαρά το νησάκι Σαφονίδι με το δυνατό του φανάρι, αριστερά μας το νησάκι Νέρα κι από πίσω τα απότομα βουνά της Καλύμνου. Το πλοίο «μας» είναι το ΔΙΑΓΟΡΑΣ, πρόσφατο απόκτημα της Blue Star Ferries, που το αγόρασε το περασμένο καλοκαίρι κοψοχρονιά μαζί με το ΠΑΤΜΟΣ και το ΡΟΔΟΣ, τα απομεινάρια της αμαρτωλής ΔΑΝΕ, και το ξαναζωτάνεψε ύστερα από δυο χρόνια περίπου ακινησίας. Τα άλλα δύο, δυστυχώς, δεν ήταν για να ξαναταξιδέψουν. Καπετάνιος «μας» είναι ο Κώστας Τζώρτζης. Ο άνθρωπος δηλαδή που θα περίμενε κανείς να βρει λιγότερο από κάθε άλλον σε αυτή τη γέφυρα, αφού είναι γνωστό πως εδώ και είκοσι πέντε χρόνια έχει συνδέσει το όνομά του με τη Ραφήνα, την Άνδρο, την Τήνο και τη Μύκονο όσο και ο Βοριάς, ο Κάβο Ντόρος και ο Τσικνιάς. Πλοιαρχεί το ΔΙΑΓΟΡΑΣ από τις 16 Νοεμβρίου, σκαντζάροντας τον καπτά Γιάννη Πασχάλη που το ξεκίνησε, με προοπτική να μείνει όλο το χειμώνα, μόνο που οι προοπτικές σπάνια

επαληθεύονται. Σε ό,τι αφορά τα «κατ' εμέ», δεν βρέθηκα εδώ βέβαια τυχαία, αφού με τον καπετάνιο είμαστε φίλοι, άρα κατ' επέκταση και με όλα τα πληρώματά του -και θαλασσινό ταξίδι με φίλους αποτελεί τριπλή και τετραπλή απόλαυση- κι από την άλλη ήθελα να δω κι εγώ το γυρισμό του, ύστερα από τριάντα περίπου χρόνια, στη γραμμή της Δωδεκανήσου, όπου πρωτόπιασε πλοίαρχος στην ακτοπλοΐα, στο θρυλικό ΟΜΗΡΟΣ της ΝΕΛ. Κι όπως είπαμε και προηγουμένως, μάλλον μόλις που πρόλαβα.

«Δέκα αριστερά», ακούγεται μέσα από το σκοτάδι η ηχώ του, ο τιμονιέρης.

Φάνηκαν πια αριστερά μας τα φώτα της Καλύμνου κι από πάνω, ψηλά, το μοναστήρι του Αγίου Σάββα, που γιόρταζε χθες και είχε το πανηγύρι. Αγωνίζομαι να διακρίνω τα κοκκινοπράσινα φανάρια της μπουκάς, αλλά δεν καταφέρνω ακόμη τίποτα. Έχω περιέργεια να δω επιτέλους κι αυτό το καινούργιο λιμάνι, που χαντάκωσε σχεδόν το νησί, αφού απέκλεισε τα περισσότερα βαπόρια. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι η δρομολόγηση του ΔΙΑΓΟΡΑΣ, που μπορεί και μπαίνει μέσα, χαιρετίστηκε με τόσο ενθουσιασμό από τους ντόπιους.

«Δέκα αριστερά είναι κι έρχεται», ακούγεται ο τιμονιέρης.

«Άστο λοιπόν να έρχεται», απαντάει ο καπετάνιος. Στ' αριστερά τζάμια πίνει τον καφέ του καπνίζοντας ο ύπαρχος, καπτά Γιάννης Παλαμίδας. Στα χειριστήρια είναι ο υποπλοίαρχος της 12- 4, καπτά Νίκος Πετράκης, φίλος από το SUPERFERRY II, που ξαναγύρισε σε γνώριμη γέφυρα, ύστερα από ενάμιση χρόνο ανεκτίμητης εμπειρίας ως ύπαρχος στην Saos Ferries. Αν μου επιτρεπόταν μια γνώμη και μια πρόβλεψη, θα ήταν σαφής, πλην όμως δεν μου επιτρέπεται, όχι επειδή θα ήταν μεροληπτική λόγω προσωπικής συμπάθειας, αλλά επειδή κάποιος θα μου τραβούσαν το αυτί.

Την αφήνω λοιπόν για ευθετότερο χρόνο.

«Δέκα αριστερά είναι! Βοράς πέντε», ξανακούγεται ο τιμονιέρης.

«Πολύ ωραία», απαντάει ο καπετάνιος. Πού στην ευχή είναι αυτή η μπουκά; Έχουμε πλησιάσει πια τόσο που είναι πραγματική ντροπή ότι δεν τη βλέπω -και θέλω να περνιέμαι πως δεν είμαι και μπιτ άσχετος από βαπόρια. Όταν όμως ψάχνεις ένα πράγμα σε λάθος μεριά, δεν είναι περίεργο ότι δεν το βρίσκεις. Στη γέφυρα δεν ακούγεται τίποτα άλλο πέρα από το χαρακτηριστικό «τουκ τουκ» της πυξίδας, που μετράει τις μοίρες να γυρίζουν.

«Τριακόσιες τριάντα», φωνάζει ο τιμονιέρης. Δέκα αριστερά είναι, «θυμίζει» στον καπετάνιο.

«Stand by», απαντάει εκείνος

«Stand by» σημαίνει «μπαίνουμε».

Κι εγώ; Εντελώς ρεζίλι. Παιτούμαι πια να ψάχνω τα φανάρια στ' αριστερά μου -άλλωστε και να τα βρω τώρα πια δεν διορθώνω τίποτα- κοιτάζω κατάπλωρα και, ώ του θαύματος, να 'τα! Το πράσινο εκ δεξιών, το κόκκινο εξω-νύμων κι εμείς αλφαδιά στη μέση. Φανταζόμουν τον άξονα εισόδου κατά προσέγγιση στο Βορρά-Νότο, ενώ με το νέο μόλο έχει γυρίσει περίπου σε Δύση-Ανατολή, για την ακρίβεια στις 284° -104°. Απόκλιση ενενήντα μοίρες! Τρίχες δηλαδή, τίποτα, ένα μικρό λαθάκι. Πανάθεμά με...

«Stand by», λέει ο υποπλοίαρχος.

«Δέκα...», αρχίζει ο τιμονιέρης, αλλά τον κόβει πια ο καπετάνιος.

«Μέση τιμόνι!».

Οι Έλληνες πλοίαρχοι έχουν μια μονα- ➤

